

מראי מקומות- מנחות צ"ה

(א) **לחם הפנים נפסל במסעות או אינו נפסל במסעות- ע' בשטמ"ק לעיל (ט. בהשמטות, אות כ"ז), שהק' על מש"כ תוס' שם דאין כלי שרת מקדש מנחה להיות נפסל ביוצא, דלכאו' כאן מבואר להיפוך, דהשלחן מקדש הלחם להיות פסול ביוצא. ותי' דהפסול כאן הוא משום הלבונה, שאין לה מתירין אחרים, שהלבונה עצמה המתיר, ולכן שפיר פסול הלבונה ביוצא, דהוי כמו מנחת כהנים ונפסלה ביוצא, וממילא נפסל גם הלחם, אחר שנפסלו מתיריו.**

(ב) **נפסל במסעות או אינו נפסל במסעות- הק' המקדש דוד (כ"ב, ג', ד"ה ובעיקר), למאי דס"ד עכשיו דמיירי אף במסודר, א"כ למה נקט הגמ' דהנדון הוא אם לפסלו ביוצא או לא, לכאו' תיפוק לי' דפסול מטעם לינה, שהרי הלחם צריכים להיות מונחים על השלחן משבת לשבת, ואם בינתיים סילק הלחם מן השלחן, או שהוציא השלחן מן ההיכל, דהוי כמו שסילק הלחם מן השלחן, א"כ הוי מחוסר זמן, שלא הי' לחם על השלחן משבת לשבת, וציין לשמ"כ שם באות א' (דנסתפק שם אם פסול במחוסר זמן אם יצא מן השלחן לזמן קצר, וא"כ י"ל דזה הי' הציור, ע"ש בהגהות שמועת חיים).**

(ג) **נפסל במסעות או אינו נפסל במסעות- הק' הטהרת הקודש, למה לא הביא הגמ' ראי' מהא דהלכו עם הלחם דע"כ אינו נפסל במסעות, דאם היו נפסל במסעות, א"כ למה להו לישא הלחם, הוה להו לשורפם. ותי' דמאחר דקיי"ל דכל פסולי קדשי קדשים צריך שיהיו שריפתן בקודש, וכ' רש"י דהיינו משום דכתי' באש תשרף, במקום אכילתו שם תהא שריפתו, א"כ מאחר דקודם שפרקו את המשכן א"א לשרפו מאחר שעדיין לא נפסל, ולאחר שפרקוהו שוב לא הי' מקום שיהי' ראוי לאכילה שם, כדי שיהיו יכולים לשרפו באותו מקום, לכך הוצרכו לפי ס"ד דעכשיו לשאת אותו עמהם עד מקום חנייתו, שיקימו את המשכן ואז ישרפו אותו.**

(ד) **כי פליגי במסולק- פרש"י (לפי גירסת השטמ"ק אות ט'), דלא נח' בעדיין לא הגיע זמן לסלק, וכל המח' הוא במסולק, דהיינו שסלקוהו בשבת, ועדיין לא הגיע זמן לאוכלו עד שנסעו. והק' השטמ"ק (אות א'), הרי בשבת לא נסעו, וא"כ כבר נפסלו בזמן, דשוב אינם יכולים לאוכלם, וכ' די"ל דמיירי בשבת שחל בו יו"כ, ולכן יכולים לאוכלו במוצאי יו"כ. וע' בברכת הזבח (בתוד"ה ש"מ) שהבין כוונת רש"י באו"א, דמסולק היינו אפי' קודם זמנו, דהיינו בימי חול קודם זמן אכילתו בשבת, ולפי"ז לק"מ.**

(ה) **הא ר"א הא רבנן וכו'- ע' בקרן אורה ובעולת שלמה שהעירו דהא אפי' ר"א ס"ל דרק אם דחקו המצורעין וכו' ונכנסו שם, שאין חייבין מיתה, אבל מ"מ אינם מותרים ליכנס (וכמש"כ רש"י בפסחים (סח:), וא"כ איך קתני דהותרו הזבין והמצורעין ליכנס שם, ע"ש מש"כ בזה.**

זריזים, שלא יחמיץ. והק' הטהרת הקודש והרבה אחרונים, תינח לחם הפנים, שהיו מצה, ולכן יש מקום לחוש שלא יחמיץ, אבל בשתי הלחם, דחמץ היו, מאי מקום חשש איכא, ולכן למה יהיו צריכין לעשותן במקום זריזין. ותי' הטה"ק דלפי זה צריכין לומר דמה דשתי הלחם צריכין בפנים, זהו בפנים ממש, ומיירי שחל עצרת בחול, ולכן היו יכולים לעשות השתי הלחם ביו"ט עצמו, ולכן זה ביאור "בפנים" לענין עצרת. ולפי זה צריכין לדחוק ולפרש לשון "בפנים" בכל א' כפי מה שהוא, בשתי הלחם היינו בפנים העזרה ממש, ומיירי בחל עצרת בחול, ובלחם הפנים בפנים היינו במקום זריזין, ומשום חשש חימוץ.

(ט) **אלא דר' אשי ברותא היא - פי' תוס', ותברא,** מי ששנה זו לא שנה זו. דהיינו, דמי ששנה ברישא דאפייתן בפנים, משום דתנור מקדש הוא, ע"כ לא שנה הסיפא דאינן דוחות את השבת, דאם נתקדש מקודם שבת, א"כ נפסלו בלינה. ובזה תמהו האחרונים על מש"כ הרמב"ם (תמידין ה', ז') דאפייתן בפנים, והל' י' שם פסק דאין אפייתן דוחין השבת, ולכאור' סתירה הוא וכמו שהק' הגמ'. וכ' הלחם משנה די"ל דהבין הרמב"ם דמה שסיים הגמ' דר' אשי ברותא היא, לא הי' כוונת הגמ' לומר דתברא, אלא תירוץ הגמ' הוא דהתנור מקדש קצת, ואינו מקדש לגמרי, מקדש לענין פסול יוצא, ולכן צריך להיות אופייתו מבפנים, אבל אינו קדוש להיות נפסל בלינה.